

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο χάρτης

Εύα Στάμου

Εικονογράφηση: Lukas Therop

Η υγρασία κι η μυρωδιά της ανθρώπινης σάρκας έχει ποτίσει τους τοίχους, το ξύλινο πάτωμα, τις λεκιασμένες κουρτίνες. Τα πάντα αναδίδουν μian λιγωτική σαπίλα. Το ροζ φως της λάμπας που κρέμεται γυμνή από το ταβάνι δημιουργεί βαριές σκιές που χωρίζουν το δωμάτιο σε πολλά επίπεδα μέχρι το τελικό βύθισμα σ' ένα μεγάλο, μισοδιαλυμένο κρεβάτι με μοβ σκεπάσματα. Απέναντι η τηλεόραση, δίπλα το μπαρ και μια παράταιρη πολυθρόνα από κόκκινο ύφασμα.

Το ξενοδοχείο βρίσκεται κοντά στις γραμμές του τρένου, σ' ένα κτίριο που μοιάζει ετοιμόρροπο, σε μια γειτονιά που ο χρόνος έχει προσπεράσει. Γεννήθηκα σε τούτη την γκριζα πόλη της κεντρικής Ευρώπης πριν σαράντα οχτώ χρόνια. Από το παράθυρο του δεύτερου ορόφου φτάνουν στ' αφτιά μου φωνές τραχιές, αντρικές – κουβέντες ξενικές, σλαβικές. Έτσι όπως μπερδεύονται μεταξύ τους έχουν μian άγρια μελωδικότητα που ερεθίζει τις αισθήσεις.

Ποτέ δεν πηγαίνω με όμορφους άντρες, ποτέ δε θα τολμούσα να αποκαλύψω αυτό το σώμα μπροστά στην υπεροπτική ματιά ενός καλοφτιαγμένου αρσενικού. Ο άντρας που είναι μαζί μου απόψε είναι ένας άντρας κουρασμένος από τη ζωή, από αυτούς που δεν

κοιτάς δεύτερη φορά. Την νύχτα που τον γνώρισα τριγύριζε στα σοκάκια γύρω από τον σταθμό σαν αδέσποτο σκυλί.

Δε νιώθω σχεδόν τίποτα γι' αυτόν αλλά τον σκέφτομαι συχνά. Τον φαντάζομαι να δουλεύει σκυφτός πάνω από λογιστικά βιβλία σ' ένα ανήλιαγο γραφείο κάπου στο κέντρο της πόλης. Τον φαντάζομαι να επιστρέφει σ' ένα σπίτι εξίσου σκοτεινό και παρατημένο, να ζεσταίνει το μισοέτοιμο φαγητό από το σουπερμάρκετ στον φούρνο μικροκυμάτων, να τελειώνει το βράδυ του μπροστά στην τηλεόραση παρακολουθώντας τις ειδήσεις των δώδεκα.

Τα μαλλιά του είναι αραιά και λιπαρά, το μούσι του γεμάτο άσπρες τρίχες, το κορμί του πλαδαρό, μαραζωμένο.

Κοιτάζω τα μικρά, πράσινα μάτια του, υγρά και θολά από την κόπωση της ημέρας και μπορώ μέσα τους να δω νυχτερινούς περιπάτους στους κεντρικούς δρόμους με τα καμπαρέ, άδεια μπουκάλια από κρασί κακής ποιότητας στοιβαγμένα στο μικροσκοπικό μπαλκόνι της κουζίνας, ξέχειλα τασάκια, καφέ φακέλους γεμάτους φορολογικές δηλώσεις, έναν φθαρμένο χαρτοφύλακα, σωρούς από αθλητικές εφημερίδες να καλύπτουν το ξεθωριασμένο μωσαϊκό του καθιστικού.

Μπορώ ακόμη στο βάθος των ματιών του να δω απορρίψεις, προσβολές, ζήλια, πνιγμένο θυμό και την παγερή αίσθηση της ματαίωσης.

Κάθε πρωί που ξυπνάω συναρμολογώ τον εαυτό μου. Χτενίζομαι, βάφω το πρόσωπό μου φοράω στηθόδεσμο και κορσέ κομματιάζοντας το κορμί μου σε μικρές, θελκτικές καμπύλες, σε υποταγμένες επιφάνειες. Κάθε πρωί που ξυπνάω στολίζομαι με κοσμήματα, βάζω αρώματα, ανεβαίνω σε ψηλά τακούνια, δημιουργώ αυτό που θέλω να βλέπουν οι άλλοι. Καλύπτω την αλήθεια της σάρκας κι επιλέγω μιαν αλήθεια δική μου, τροποποιώ τον εαυτό μου, διαλύω και ξαναφτιάχνω την εικόνα μου σύμφωνα με τη διάθεση και τις αντοχές της ημέρας. Τα σημάδια μου, τα παράσημά μου τα κρατώ μόνο για μένα, τ' αγγίζω τις νύχτες κουρνιασμένη στο μονό μου κρεβάτι.

Θέλω να πω την ιστορία μου, την ιστορία του κορμιού μου. Θέλω να ξεγυμνωθώ μπροστά σε άγνωστα μάτια, μπροστά σε ξένα δάχτυλα που θα ψάξουν τις πληγές μου. Κουράστηκα να κρύβω το κουσούρι, το ελάττωμα, την αναπηρία μου. Θέλω να μιλήσω γιατί και το δικό μου σώμα, τόσο αλλιώτικο από τ' άλλα κορμιά, έχει δικαίωμα να ακουστεί. Θέλω να μιλήσω γιατί τα σώματα που δεν ακούγονται, δεν καταφέρνουν να βρουν ηρεμία.

Κάθε πρωί συναρμολογώ τον εαυτό μου, συνθέτω τα κομμάτια μου, μεταμφιέζομαι σε μια συνηθισμένη, κανονική γυναίκα από αυτές που κυκλοφορούν ανέμελα στο κέντρο της πόλης και καμαρώνουν την εικόνα τους στις τζαμαρίες των καταστημάτων, από αυτές που τις περιμένει στο σπίτι ένας άντρας που τις ποθεί, μικρά παιδιά που τις χρειάζονται, ηλικιωμένοι γονείς που τις θαυμάζουν. Οι γυναίκες αυτές, οι μικρές βασιλίσσες που περπατούν δίπλα μου, οι τόσο διαφορετικές από μένα, μου μοιάζουν μόνο εξωτερικά. Οι ζωές μας, το παρελθόν και το μέλλον μας δεν έχουν τίποτα κοινό. Τα κορμιά μας, γυμνά, χωρίς τα ρούχα που τα καλύπτουν, είναι τόσο διαφορετικά, όσο και αυτά που είναι ικανά να καταφέρουν. Το σώμα μου κρατιέται στη ζωή με χάπια και μηχανήματα, τα δικά τους έχουν την ικανότητα να φέρνουν στον κόσμο καινούργιες ζωές. Τα σώματά τους προκαλούν δέος, το δικό μου προκαλεί οίκτο.

Το σώμα μου το κουβαλάω σαν φορτίο, ένα βάρος ξεκομμένο από μένα, μια αποσκευή που δε γίνεται ν' αποχωριστώ. Είναι ένα κομμάτι ύλης με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που μεταβάλλονται τόσο ώστε να μην αφήνει στους άλλους αμφιβολίες ότι πρόκειται για την ίδια μορφή. Είναι ένας καθρέφτης διαθέσεων, αισθήσεων και συναισθημάτων, μια ταυτότητα ώστε να μ' αναγνωρίζουν.

Το σώμα μου είναι ένας χάρτης. Ζωγραφισμένο το δέρμα από το παρελθόν μου, την ιστορία μου, τις μέρες και τις νύχτες μου ανάμεσα στους ανθρώπους. Το σώμα μου είναι ένας χάρτης χαραγμένος, σηματοδομένος απ' άκρη σ' άκρη: φλέβες, αρτηρίες, μελανιές, ραγάδες, αποχρωματισμοί και γραμμές έκφρασης. Σημάδια και όρια. Σύνορα ανάμεσα στα κορμιά, στην αλήθεια και στη φαντασία, στη ζωή και στο θάνατο. Ορατές κι αόρατες γραμμές που περιχαράκωνουν, προστατεύουν, απαγορεύουν.

Είμαι το αποτέλεσμα του χρόνου που έχω χρησιμοποιήσει, όπως αυτό μορφοποιείται στο κορμί μου.

Ντρέπομαι για το κορμί μου, για το χρόνο που ξοδεύει, για το χώρο που καταλαμβάνει. Η σάρκα φοβάται την αλήθεια, τη συνύπαρξη με το χρόνο, φοβάται τις δικές του λαβωματιές περισσότερο κι απ' το θάνατο.

Υπάρχουν φορές που δυσκολεύομαι να συμβιώσω με το κορμί μου, ένα κορμί που με έχει τόσες φορές προδώσει, ένα κορμί που τόσες φορές εγκατέλειψε κι άλλες τόσες αγωνίστηκα να κρατήσω στη ζωή.

Μισώ τη νωθρή κι ακόρταγη σάρκα μου, φοβάμαι τη μνήμη της.

Το κορμί μου είναι ένας χάρτης, χαραγμένος από τον πόνο και την αρρώστια. Ένα δίκτυο από φλέβες, τομές, σημάδια, ουλές παλιές και φρέσκιες, τις βαθιές χαρακίες που έχει αφήσει στο διάφανο δέρμα μου η αιμοκάθαρση.

Η γεωγραφία του κορμιού μου αλλάζει, μεταβάλλεται με το χρόνο, το στήθος χαμηλώνει, η περιφέρεια ανοίγει, μικρές λευκές γραμμές διασχίζουν το δέρμα στο εσωτερικό των μηρών, εκεί που κάποτε υπήρχε σφιχτή σάρκα, μικρές καφετιές κηλίδες εμφανίζονται στο άλλοτε πάλλευκο πρόσωπό μου. Μικρές, σταδιακές αλλαγές, μικρές υποχωρήσεις. Υποκύπτει η ύλη στο χρόνο, υποκύπτει και η περηφάνια μου στους ανθρώπους. Μέρα τη μέρα αλλάζω σε κάποια που δεν είμαι εγώ.

Το σώμα μου είναι ένας χάρτης, εγώ είμαι ένας χάρτης. Θα μπορούσα να σταθώ γυμνή σε μια γκαλερί μοντέρνας τέχνης κι ο κόσμος να περνά και να με διαβάξει, να μελετά πάνω μου το παρόν και το παρελθόν μου. Είναι όλα εδώ: τα σημάδια και οι τρύπες από τις βελόνες που ενώνουν το σώμα μου με το μηχανήμα της αιμοκάθαρσης, οι σπασμένες φλέβες, οι μελανιές. Θα στέκομαι όρθια, το κεφάλι ψηλά, το βλέμμα καρφωμένο στο ταβάνι –δε θα τολμούσα να κοιτάζω το κοινό στα μάτια– το κορμί μου στητό, χαραγμένο ολόκληρο, δουλεμένο από άκρη σ' άκρη από τα εργαλεία των γιατρών. Σαρκογλυπτική. «Work in Progress» θα έγραφε η ταμπελίτσα τοποθετημένη στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου. Είμαι ένας σάρκινος χάρτης.

Τον περιμένω στο σταθμό. Κρύβω το πρόσωπό μου αδέξια πίσω απ' τα φύλλα της εφημερίδας. Βρόμικα, θολά βλέμματα, χυδαίο πλήθος. Κόσμος πάει κι έρχεται φορτωμένος ντεμοντέ βαλίτσες, τσάντες από μαλακό δέρμα, σακούλες απ' τα μαγαζιά του σταθμού, μικρά και μεγάλα πακέτα. Μετακίνηση. Πίσω-μπρος, μπρος-πίσω σαν τους δείκτες

του ρολογιού κι όλοι έχουν στο μυαλό τους την επιστροφή. Εγώ παραιτημένη από κάθε είδους μετατόπιση, στέκομαι ανάμεσά τους πάνω στα μαύρα λουστρίνια. Οι δικές μου διαδρομές είναι απόλυτα υλικές, περιορισμένες στην ερημιά της πόλης με τα χίλια χρώματα, ταμπέλες και λαμπιόνια. Τίποτα ουσιαστικό δεν αλλάζει στη διάθεση και στην καθημερινότητά μου. Εγκλωβισμένη σε μια ζωή για έναν.

Βγαίνω απ' το σπίτι μου και προχωρώ προς το σταθμό. Βροχερός καιρός, λεωφορεία, αυτοκίνητα, άνθρωποι που περπατούν πάνω-κάτω, μια γκρίζα αζεδιάλυτη μάζα που κινείται από και προς το μέρος μου. Ο θόρυβος του δρόμου με επαναφέρει στην πραγματικότητα με συνδέει με το έξω αλλά και με τα μέσα μου: με αυτά που νιώθω. Μέρα σκοτεινή, θλιβερή, έχω παραιτηθεί στην κούραση χωρίς αντίσταση, στην κούραση που μ' εμποδίζει να σκέφτομαι, να αναρωτιέμαι ποιος και τι φταίει που η ζωή μου είναι μια ατέλειωτη άσκηση στη μοναξιά και στη στέρηση. Σταματάω απότομα στη μέση του δρόμου, κλείνω τα μάτια: δεν μου πάει να γίνομαι μελοδραματική. Ανοίγω τα μάτια και τον βλέπω να με περιεργάζεται με βλέμμα πονηρό, να με ψάχνει ολόκληρη. Αναρωτιέμαι πόση ώρα περιμένει στη γωνία του δρόμου. Εκείνος πλησιάζει κι εγώ προσπερνάω.

Central Station Hotel: Ζωή στενή, περιορισμένη στ' απαραίτητα. Δωμάτιο 12, δεύτερος όροφος, κάθε Πέμπτη αφού σουρουπώσει – άλλη μια όψη της μοναξιάς.

Κάθομαι στην καφετέρια ενός βιβλιοπωλείου δίπλα στο σταθμό και τον περιμένω. Μισοκλείνω τα μάτια να δημιουργήσω ένα εμπόδιο στην οπτική επαφή με το περιβάλλον. Νιώθω να βλέπω τα πάντα από πολύ μακριά, φιλτραρισμένα μέσα απ' τη στενότητα της ματιάς μου, σαν σε παραίσηση. Μια τσάντα πλαστική, λευκή | Love New York, latte με διαφορετικές γεύσεις σε μεγάλα πλαστικά ποτήρια. Βιβλία, εξώφυλλα, φυλλάδες. Ο νεαρός σερβιτόρος μου χαμογελάει. Η μυρωδιά της ζεστής σούπας και του καφέ με κανέλα. Βιαστικές ματιές και βήματα. Η μηχανή του καφέ πληγώνει τ' αφτιά μου. Πουλόβερ, καπαρντίνες, τίτλοι βιβλίων, ονόματα διαφορετικών τύπων καφέ και άλλων ροφημάτων. Πλαστικά εξώφυλλα και πλαστικά ποτήρια: πλαστικά αισθήματα. Μεγάλη ποικιλία κι αποχρώσεις αισθημάτων σερβιρισμένων με τον ίδιο τρόπο, έχοντας την ίδια γεύση μοναξιάς, μονοτονίας, ζωής αδιάφορης και πληκτικής σε τόσα διαφορετικά σχήματα.

Ανοίγω τα μάτια. Κάθεται ακριβώς απέναντί μου. Το ύφος του είναι ήρεμο, υποταγμένο. Κρατάει μια μεγάλη λευκή κούπα χωρίς να πίνει. Με κοιτάζει ανέκφραστος και περιμένει ένα μου νεύμα.

Επανάληψη. Λόγια, κινήσεις, πράξεις χωρίς τίποτα καινούριο κι αυθεντικό. Υλικό ανακυκλωμένο. Το φως στο μυαλό μου τρεμοπαίζει απειλητικά – παρηγορητικά. Ανάβει-σβήνει κι αλλάζουν χρώμα οι σκέψεις και τα νοήματα. Κούραση ετών μουλιάζει την ψυχή μου σε υγρό θολό, ακατέργαστο. Χολή. Στάζει το σύμπαν τη χολή του κι εγώ απορροφώ. Μία ακόμη δηλητηριώδης ύπαρξη, μία ακόμη πικρή ζωή. Τρίβω έναν κύβο ζάχαρης ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού μου χεριού. Το τραπέζι γεμίζει απ' τη λεπτή άσπρη σκόνη. Σκύβω και τη φυσάω απαλά. Τι να βάλω στο στόμα μου να γλυκάνει τη δηλητηριασμένη γλώσσα μου, το δηλητηριασμένο μου μυαλό; Μαχαίρι στη φλέβα βαθιά να τρέξει το άρρωστο, το βρόμικο αίμα, να ελευθερωθούν οι χυμοί μου, να ξεχειλίσουν, να γεμίσει ξανά ο εγκέφαλός μου εικόνες και σχήματα, λέξεις κι όνειρα, να μπει σε κίνηση ο ναρκωμένος, απορρυθμισμένος οργανισμός, ν' αρχίσω πάλι να ελπίζω.

Σφαλιζώ τα μάτια και νοητά ζωγραφίζω το μηχανήμα της αιμοκάθαρσης.

Ζω με τη γνώση ότι κανείς δε θα επιχειρήσει να ταραξει τη μοναξιά μου. Η μοναξιά μου είναι η μοναξιά των πολυτελών καταστημάτων και των μοντέρνων καφέ, η μοναξιά των διαδρομών με το τρένο από την πόλη μου σε άλλες πόλεις, η μοναξιά των ακριβών ξενοδοχείων, των βροχερών πρωινών μπροστά στο παράθυρο και μπροστά στο κουτί της τηλεόρασης. Η μοναξιά μου αποτελείται από πολύχρωμες εικόνες που βιαστικά διαδέχονται η μία την άλλη. Ζωή προστατευμένη από την καθημερινή τριβή των στενών σχέσεων και των συζητήσεων που δε βγάζουν πουθενά. Ψυχή προστατευμένη από την αληθινή, σκληρή και βαθιά ερημιά που νιώθει κανείς όταν αγαπά.

Κυλά η ώρα χωρίς ν' αλλάζει τίποτα. Ο χρόνος μοιάζει με βαρύ, αμετακίνητο τείχος – αδύνατο να τον σπρώξω, αδύνατο και ν' ακυρώσω την ύπαρξή του. Το μυαλό μου έχει τόσο κουραστεί που έχω χάσει σκοπό και νόημα. Το κορμί μου έχει τόσο τυραννιστεί που δε βρίσκω τη δύναμη να αντισταθώ σ' αυτά που θ' ακολουθήσουν. Ξυπνάω κάθε μέρα σ' έναν κόσμο εχθρικό, δυσνόητο. Ζω κι αναπνέω περιφέροντας θλιμμένα την ίδια στοιχειωμένη αντανάκλαση. Στην ιδρωμένη χούφτα μου σφίγγω το μπουκαλάκι με τα χάπια.

Ίλιγγος. Όλα γυρίζουν κι εγώ ακίνητη αγωνίζομαι να κρατήσω ισορροπία. Τα χάπια, τα μικρά μπλε χάπια και τ' άλλα τα πορτοκαλί που δυσκολεύομαι να καταπιώ σκορπισμένα στο μαύρο, δερμάτινο τραπέζι φτιάχνουν σχήματα περίεργα κάτω από το κίτρινο φως του λαμπατέρ. Παραπαίω. Το μυαλό μου στριφογυρίζει μα όλα τ' άλλα παραμένουν στάσιμα και κολλημένα, δεν έχω που να κρατηθώ. Ίλιγγος. Το αίσθημα της ναυτίας με συντροφεύει χρόνια τώρα – αδύνατον να θυμηθώ τον εαυτό μου χωρίς αυτό. Καρφώνω τα πόδια στο ξύλινο πάτωμα με μανία, περιορίζω τη σκέψη, συμμαζεύω την φαντασία μου –πρέπει– το έχω ανάγκη να κρατηθώ από κάποιον ή κάτι, να μην παρασυρθώ. Ελέγχω την αναπνοή μου, κλείνω τα μάτια, σκύβω το κεφάλι, σφίγγω το κορμί μου να συγκρατηθώ, να μη σκορπίσω. Αυτό που έχει σημασία είναι να μείνω ολόκληρη ως το τέλος, το τέλος μιας ακόμα κρίσης ιλίγγου. Κλείνω τα μάτια, κρατάω το στομάχι μου –το κέντρο της ύπαρξης– με τα δυο μου χέρια, χαμογελάω στον εαυτό μου καθησυχαστικά καθώς προσπαθώ να ισιώσω την πλάτη μου, να επανέλθω στην αρχική μου θέση. Αυτό που έχει σημασία είναι να επανερχόμαστε στην αρχική μας θέση.

Προσπαθώ να παραμείνω στο ρόλο του παρατηρητή αν και αυτό που πραγματικά θέλω είναι να ζήσω, είναι η εμπειρία, η ουσία των πραγμάτων, κι όχι το περίβλημά τους, όχι το πετσί της πραγματικότητας, αλλά το γλυκό, μαλακό κέντρο της καθημερινότητας που θα μου επέτρεπε να βυθιστώ χωρίς σκέψεις στις μικρές, επαναληπτικές κινήσεις που φτιάχνουν μια ζωή.

Θα με ακολουθήσει στο ξενοδοχείο. Θα ανέβω πρώτη και λίγα λεπτά αργότερα θα χτυπήσει δισταχτικά την πόρτα. Θα σηκωθώ από την κόκκινη πολυθρόνα, θα του ανοίξω, θα κοιταχτούμε για λίγο αμίλητοι κι ύστερα θα παραμερίσω για να μπει. Το έχω ανάγκη να κρατηθώ από κάποιον ή κάτι, να μην παρασυρθώ, να μη σκορπίσω. Κάθε εβδομάδα οι ίδιες κινήσεις στον ίδιο χώρο, σαν σε σκηνή θεάτρου. Τα έπιπλα είναι πάντα σκονισμένα, η βρύση στο μπάνιο στάζει, το ξεκαρβαλωμένο κρεβάτι τρίζει κάτω απ' το βάρος των κορμιών μας. Αυτό που έχει σημασία είναι να μείνω ολόκληρη ως το τέλος, το τέλος μιας ακόμα κρίσης ιλίγγου. Με κοιτάζει αμίλητος και με αργές κινήσεις τακτοποιεί τα πράγματά του στο μικρό τραπέζι κάτω από τον καθρέφτη. Δεν έχω ποτέ ρωτήσει τι

κουβαλάει στο χαρτοφύλακά του, στις σακούλες από τα εμπορικά που συνήθως κρατάει, στους καφέ φακέλους που στερεώνει κάτω απ' τη μασχάλη. Πετάει το ταλαιπωρημένο του παλτό στην άκρη του κρεβατιού και με πλησιάζει. Κλείνω τα μάτια, κρατάω το στομάχι μου –το κέντρο της ύπαρξης– με τα δυο μου χέρια, και του χαμογελάω καθησυχαστικά καθώς προσπαθώ να ισιώσω την πλάτη μου, να επανέλθω στην αρχική μου θέση. Αυτό που έχει σημασία είναι να επανερχόμαστε στην αρχική μας θέση.

Δεν ξέρει τ' όνομά μου, δε ρώτησε ποτέ. Τις νύχτες με φωνάζει «Εσθερ». Η προφορά του είναι βαριά, μάλλον γερμανική μα μεταξύ μας μιλάμε πάντα στη γλώσσα μου. Ανάβει τσιγάρο και μου το δίνει. Καπνίζω μόνο όταν είμαστε μαζί. Ο καπνός πλημμυρίζει το χώρο, θαμπώνει τα μάτια μου. Όρες αργότερα όταν κοιμηθεί θα μείνω ξάγρυπνη να παρατηρώ το πρόσωπό του, ν' αφουγκράζομαι την βαριά του αναπνοή, περιμένοντας. Σύντομα εφιάλτες θα ταραξουν τον ύπνο του «Εσθερ», θα φωνάξει, «Εσθερ» και τα χέρια του θα αναζητήσουν το κορμί μου στο σκοτάδι. «Εσθερ» – κι ύστερα σιωπή.

Πριν κοιμηθούμε δίπλα-δίπλα κρατημένοι από το χέρι, πριν κάνουμε έρωτα, θα βγάλουμε τα ρούχα μας και τρέμοντας θα σταθούμε ο ένας απέναντι στον άλλο, όπως κάθε εβδομάδα. Ενώ θα με πλησιάζει δάκρυα θα γεμίσουν τα μάτια μου, θα λιμνάσουν για λίγο στις κόγχες τους κι ύστερα βουβά θα κατακυλήσουν στο λαιμό μου. Θα με κοιτάξει έντονα μία μόνο στιγμή πριν αρχίσει με τη βραχνή, ραγισμένη φωνή του: «Το σώμα σου είναι ένας χάρτης...» (δε)